

Verstrengelde vleugels

VERSTRENGELDE VLEUGELS

Deel 3 in de Vleugels Trilogie

VANESSA GERRITS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Verstrengelde vleugels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Gerrits

Omslagontwerp: Vanessa Gerrits & Jen Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhout

Eerste druk juli 2018
ISBN 978-94-92585-21-9
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan mijn Beschermengelen
A.C., G.B. en J.C.*

Proloog

VÉRÈNE

Vele jaren later...

‘Hier is je thee, vader,’ zei Vérène terwijl ze het kopje en schoteltje met een zacht gekletter op zijn armleuning zette. Meteen herleefden Docs ogen, alsof ze vlugzout onder zijn neus hield.

De damp van de lindethee deed zijn monocle beslaan. Zijn handen bibberden terwijl hij het kopje naar zijn lippen bracht.

Hij was al jaren niet meer in staat om operaties uit te voeren. Toch was de gepensioneerde kraaiendokter nog steeds onmisbaar voor zijn dochter, Vérène.

Haar bleke haar was nu langer en onverzorgder. Als verpleegster en ‘dochter van’ had ze nog tijd gehad om met een keukenschaar en linaal haar kapsel in model te houden. Maar sinds ze de praktijk had overgenomen, hield ze zich niet langer bezig met ijdele kwesties.

Bovendien was langer haar makkelijker samen te binden wanneer ze over een Kraai gebogen stond om hem leerachtige drakenvleugels aan te hechten of een weerwolvenhart te implanteren. Haar korte, losse lokken hadden te vaak vol bloedspeetters gezeten.

‘Bedankt, Vérène,’ kraakte de stem van haar vader.

Hij was nog slechts een schim van de man die hij ooit was geweest. Een intelligente, eerzame man, met veel liefde voor wetenschap en een onorthodoxe manier om die liefde tot uiting te brengen: door aan lager wal geraakte benedenbewoners – soms goede mensen zoals Maximus Sterling, maar soms ook slechte mensen zoals de Tribalkraaien van Rodrigo – te helpen om hun menselijkheid

achterwege te laten en in te ruilen voor iets anders. Iets méér.

Het leven van een Kraai.

Vé draaide zich om zodat haar vader niet hoefde te zien hoe ze haar noodzakelijke bloedrantsoen toevoegde aan haar eigen kopje. Zonder zou ze haar werk niet kunnen uitoefenen, tenzij ze het niet erg vond zo nu en dan een Beschermengel over haar schouder te zien meekijken.

En dat vond ze dus wél erg. Dus dronk ze bloedthee om zichzelf het recht op een Beschermengel te ontnemen. Elke dag. Als ze ooit op de drempel van de dood stond, kon ze er alsnog mee stoppen. Toch?

Maar vandaag was niet die dag.

Het slappe aftreksel van lindebloesems was niet sterk genoeg om de geur en roestige kleur van het bovennatuurlijke bloed te verhullen toen ze drie eetlepels toevoegde aan de warme drank.

Het was toen dat ze het luik naar hun donkere praktijkruimte hoorde openvliegen en er iemand de trap naar beneden af kwam stampvoeten. Iemand die zeker geen afspraak had. Niet dat Kraai- en en Kraaien-in-wording vaak afspraken maakten, maar toch: Vé schrok.

Ze had scherpe instincten ontwikkeld in haar jaren als Kraai-endokter, die prima bij haar gelaatstrekken pasten. En momenteel vertelden al die instincten haar dat een roofdier haar konijnenhol betrad.

‘Wie is...?’ vroeg haar vader met verstikte stem. Zijn geest was dan wel doffer geworden, maar Docs onderbuikgevoel liet hem nog steeds prima weten dat er iets mis was.

‘Shhh, papa. Blijf hier.’

Alsof hij ergens heen kon.

In één teug dronk Vé de thee leeg, hopen dat het mengsel van Engelen-, Kraaien-, Elfen- en Weerwolvenbloed haar de moed van alle ‘donors’ kon geven.

Gelukkig had Vé niet enkel goede instincten ontwikkeld, maar ook een fantastische pokerface. Er niet bang uitzien ging haar doorgaans prima af omdat ze niet bang was van haar patiënten. Ze hadden haar tenslotte nodig. Maar zelfs als haar dan weleens het angst-

zweet dreigde uit te breken, wist ze beter dan dat te laten merken.

Ze was dan misschien maar een hulpeloos konijntje, ja, maar ook konijnen hadden tanden en sterke achterpoten om aanvallers van zich af te schoppen. En hoewel ze nog nooit een konijn had gezien – de diertjes woonden wel op Hoog-Ardenes, maar niet op het stedelijke eiland Nieuw-Anvers – was Vèrène zich ervan bewust dat de beestjes wisten wanneer het tijd was om te vluchten... of wanneer ze gewoon héél stil moesten blijven zitten.

Dus toen ze de woonkamer verliet en de praktijkruimte betrad, riep ze niet 'Wie is daar?' met een damesachtig stemmetje, maar zei ze: 'Jullie jongens hebben geen afspraak, denk ik.'

Het waren echter geen meerdere mannen die haar stonden op te wachten. Het was slechts één iemand. Hij stond met zijn gespieerde rug naar haar toe gedraaid, alsof hij iets verborgen hield.

Dat verraste haar. Meestal kwamen ze met z'n tweeën.

Zijn eenzame aankomst betekende echter niet dat hij geen gevaar vormde. De jongeman die voor haar stond was breed en indrukwekkend. Hij had de bouw van een krijger.

Toch was hij maar een mens.

Dat kon maar één ding betekenen: hij was hier om er een te worden.

'Kan ik iets voor je doen?' vroeg Vè met een stem die perfect bij haar pokerface paste.

Ze kruiste haar armen en was er zeker van dat hij niet kon zien hoe ze de stof van haar witte doktersjas samenbalde in haar vuist, tenzij hij ogen in zijn rug had. Aangezien hij nog geen Kraai was, leek haar dat onwaarschijnlijk.

'Dat denk ik wel,' zei de jongeman, en eindelijk draaide hij zich om.

In een andere wereld zou ze hem knap gevonden hebben. Hij had blondbruin haar dat cherubijns krulde tot op oorlengte en een warzig, goudkleurig ringbaardje waar ongetwijfeld heel wat vrouwelijke benedenbewoners voor zouden smelten.

Zijn ogen waren honing en zij was de bij.

Maar naast een knap gezicht had de jongeman ook een bloedend hart in zijn handen. Nu pas merkte ze op hoe het overal druipend

karmijnrode vloeistof achterliet. Een alphaweervolvenhart. Het had al vaak genoeg aan Vé's handen gekleefd om het in één oogopslag te herkennen.

‘Hiermee, dus. En dan heb ik ook nog deze,’ zei hij. Hij maakte een achteloos hoofdknikje naar het stel vleugels dat een eindje bij hem vandaan lag.

Hoe goed ze ook kon acteren, toch haalde ze verschrikt adem via haar dunne lippen voor ze zichzelf kon tegenhouden. De zwart geworden veren waren besmeurd met glinsterend bloed.

‘Ik moet zo snel mogelijk naar Crona de Bezweerster, dus ik hoop dat je tijd voor me hebt,’ verzocht hij vriendelijk.

‘Goed, laten we maar beginnen dan,’ zei Vé. Haar handen trilden net zo erg als die van haar vader toen ze de vleugels, van een soort die Vèrene al tientallen jaren niet meer gezien had in haar praktijk, op ijs legde.

Ze moest eerst haar handen ontsmetten.

Handschoenen aantrekken.

Het weerwolvenhart installeren, laten pompen.

Hem Kraai maken.

Een borstkasrits innaaien.

De deur naar haar vader subtiel dichttrekken, zodat hij misschien nog een beetje kon slapen en deze... man geen gevaar voor hem kon zijn.

Uit automatisme deed ze dit allemaal. Maar ze kon het nog steeds niet geloven.

Deze Krijger had Engelvleugels gestolen.